

— Налям, що привикли до міста, певно буде тут скучно? — думав Розмєтанюк.

— Нам ніколи не є скучно — відказувала старша Ізя. — Старасмо ся жити із людьми, а нема людий, жисмо з книжками та з тими героями, яких маємо нам буйна фантазия постів: Се й дїйсне житє, бо зтакі люди на долині слїз і болю повні облуди й зависти—герої з книжок виміряні у хвилях патхїїня й тому убогороднюють нас. Ми з ними жисмо, тим бїльше, що образованє то одинокий скарб'якого не забере ні лихий ворог, ні огонь, ні вода, ні жадна vis major...

— Правду казала ваша мамця — обїзвав ся Трянєло — що вас шкода на село.

Пізно вечером вертали Латачки домів.

IV.

— Аж тут буде нам добре! — казала дорогою Латачка ва до доньок. — Їмость і Гали уже наші, а се найважнїйше. Треба буде нам масла, молока і иньних дрібничок, усе нам дасть наша їмостуня. Виправді дурна вона — та добра за те. То звичайно ходить в парі.

— Цін як неє, щоб лиш укуєнти! — замітила Біня.

— Се байка! — потїшала стара. — У Русинів усе чоловік сидить під пантофлем жінки. Він — гайдамака — тільки инїї такий недобрїй, що беруть помічника, а потім вона його прикоськає і він прихилить ся до нас.

— Але як там погапо! Не тонкієть та елеганция напучє, а так звана простота. Яке там усе просто, пекультурне — зачала знову Ізя.

— Так, так! І я то спостерегла — продовжала Біня — і вже до самого міста йшла оживлена розмова про прихочєство та його мешканців. В місті ждав на них простий хлєбський віз, вперед були пересїли ся на жидівську бричку, щоби „з парадом“ першїй раз заїхати до Підлісок...

— — — По відїзді Латачків панї-матка порала ся.